

1.

Anton

Hij moest van ver komen. Met de zware last op zijn rug rende hij de trap op om op tijd bij de ingang te zijn, zodat ze zouden stoppen met bellen. Hijgend greep hij de klink beet en trok eraan om de deur te openen, maar die gaf niet mee. De mensen drongen achter het glas. Het zweet brak hem uit. Hij zette zijn voet tegen de deurpost en trok uit alle macht. De klink brak af en met een schreeuw viel hij achterover; niet op de grond, maar dieper en dieper, tot hij rechtop zittend in bed wakker werd.

Versuft zette hij de wekker uit. Twee uur. Het was een korte, diepe slaap geweest, lang niet genoeg om op te laden, maar meer zat er niet in. Gisterenavond laat was hij thuis gekomen na een dag van bijna achttien uur, om even te douchen en toch een paar uurtjes rust te nemen. Vandaag zou het niet anders zijn, behalve dat het om zes uur klaar zou zijn voor dit jaar. De dagen voor kerst waren als ieder jaar dagen van hard werken, buffelen, zoals zijn vader het zou noemen, om te zorgen dat alle klanten hun bestellingen zouden krijgen. Ze hadden gisteren en eergisteren al onwaarschijnlijke hoeveelheden vlees verwerkt en de beste dag moest nog komen.

Jeanette draaide zich kreunend om, mompelde iets wat waarschijnlijk 'werk ze' betekende en viel direct weer in slaap. Voorzichtig stapte hij uit bed en liep naar de badkamer. Met een plens koud water in zijn gezicht spoelde hij de spanning uit de droom van zich af en bracht een beetje leven in zijn vermoeide gezicht. Op deze momenten was hij blij met zijn korte kapsel, want met één hand door zijn dikke, blonde haar bracht hij het in model. Zachtjes liep hij terug naar de slaapkamer en pakte zijn kleren van de stoel. In het donker deed hij zijn broek en sokken aan.

In zijn hemd liep hij zo stil mogelijk de kamer van Daniël binnen. De jongen lag rustig te slapen, weggedoken onder zijn dikke dekbed. Hij aaid hem over zijn krullen. Twee dagen geleden had hij hem voor het laatst gezien toen hij uit school trots zijn rapport kwam laten zien in de winkel. Heel even had hij tijd voor hem gemaakt, maar al snel had hij hem weer meegegeven aan oma, omdat er nog zoveel te doen was. Geruisloos sloot hij de deur van zijn

5.

Gianni

Dit tijdstip, zo tussen half vijf en vijf uur, vond hij het lastigste moment van de dag. Vanaf de start van zijn werkdag aan het einde van de ochtend tot nu was hij altijd druk in de weer. Eerst hielp hij Mattea een paar uur met de voorbereidingen in de keuken en daarna zorgde hij dat het restaurant perfect werd ingedekt. Hij controleerde het sneeuwwitte tafellinnen op kleine vlekken, poleerde de glazen nog een keer en poetste het bestek tot het glom. Nu alles gedaan was en de eerste gasten ieder moment konden arriveren, kon hij niets anders doen dan wachten en dat maakte hem onrustig. Het liefst zou hij alles nog een keer controleren, maar het was ondenkbaar dat zijn gasten hem nog bezig zagen met de voorbereidingen als ze binnenkwamen.

Ondanks dat Gianni Morinello al bijna tien jaar in Nederland woonde, was hij nog steeds niet gewend aan het vroege tijdstip waarop zijn nieuwe landgenoten hun avondmaaltijd gebruikten. In navolging van zijn neef Enzo was hij in 1967 vanuit zijn geboortedorp nabij Arezzo naar Nederland gekomen en had hij een Italiaans restaurant geopend. De eerste paar maanden ontving hij echter alleen Italiaanse gasten. Pas toen de slager die hem bevoorraadde, vroeg of hij kon komen eten en om zes uur wilde reserveren, werd hem duidelijk waarom hij nog geen Nederlandse gasten had mogen verwelkomen. Sindsdien had de kleine Toscaan door hard te werken en de hoogste eisen te stellen aan de kwaliteit van zowel de producten die werden geserveerd als aan de medewerkers die bij hem werkten een uitstekende naam opgebouwd. Volgens sommigen had ook de toegenomen populariteit van de Italiaanse keuken onder de Hollanders bijgedragen aan dit succes, maar Gianni geloofde graag dat, in ieder geval in zijn stad, het omgekeerde het geval was.

Gianni had op de gastenlijst voor vanavond gezien, dat diezelfde slager zou komen dineren. Willem de Groot was als enige katholieke slager in de buurt een logische keuze geweest als leverancier voor de vrome Gianni. Er had zich een warme band ontwikkeld tussen de nuchtere Hollander en de temperamentvolle Italiaan, die elkaar vonden in het ondernemerschap, hun vaste geloof en de waardering voor kwaliteit van eten en drinken. Wim was een